

www.uhazart.com

Peter Juhás

ZÁJAZD

*V predaji na
www.madeinhome.cz*

2021

Vydané vo vlastnom náklade.

Vytlačil:

GRAFOTLAČ PREŠOV, s.r.o.

Budovateľská 35
080 01 Prešov
www.grafotlac.sk

Prešov/Praha 2021, prvé vydanie 2021

Zájazd - Peter Juhás

Text: Peter Juhás

Obálka, grafika a ilustrácie: Peter Juhás
Korektúra: Ľudmila Palková, Jana Inašová
copyright 2021: www.madeinhome.cz

ISBN 978-80-507-3354-7

Predslov.

Dobrý večer. Volám sa Juraj Hás a prezývajú ma Juho. Ten čo nepíše je Dobroslav Rudňanský alias Dobro. Jedno leto, niekde na začiatku nového milénia, sme sa my dvaja dobrodruhovia vybrali objaviť čaro cestovania autostopom, silu priateľstva, neľahký život amsterdamských bezdomovcov aj legálnu gandžu. Bola to veľká sranda aj skúsenosť. Nie všetko si viem po tých rokoch vybaviť presne, no písanie som si užil tak, ako samotnú cestu. Čo je pravda a čo len legrácia neprezradím. Celé sa to odohralo už tak dávno, že je to aj tak jedno.

Kapitola prvá – Pravek.

Lepšie ako od začiatku, je začať pekne po poriadku. Nechcem sa chváliť, no mám vyštudovanú, okrem iného, aj základnú školu. A tam má tento príbeh svoje korene. Nesúvisí to síce priamo s našim zájazdom, ale tam som po prvý krát zaregistroval toho chlapca, ktorý ešte nevedel, že mi zmení život.

Išlo o Dobrovho spolužiaka, pôvodom z Ruska, čo bol „zavut“ Ivan. Po krátkej vrodenej nenávisti k celému sovietskemu zväzu po rodičoch, sa tí dvaja stali „baľšoj“ kamaráti. Tak ako to len deti vedia. Bez predsudkov, propagandy a histórie. A je dobré, že sa tak stalo.

Ja som s nimi vtedy ešte nemal nič spoločného. Dôvod? Neviem! Tipujem, že to bol ten Ivanov hrozný pes na nekonečnom vodítku, ktorý k nemu púšťal len málokoho. Bol to pes idiot. Bála sa ho celá ulica a brechal ako pomätený aj keď sa muchy na plote je... milovali. Len na Dobra si Ťuľko akosi zvykol a tak chudákov chlapcov oddelil od zvyšku populácie.

Potom som pokračoval svoje zatiaľ úspešné štúdia

aj na škole strednej. Tam už bol Dobro priamo v mojej lavici. Môj obľúbený spolužiak. A tak som sa po tých rokoch v izolácii skamarátil aj s Ivanom. To už bol pes na veľmi zaslúženom odpočinku pod zemou. Nech mu je ľahká, nech už je kdekoľvek ten pes zakopaný.

Čím viac som ich oboch spoznával, tým viac som si ich obľúbil. Už ako malí chlapci mali veľké sny a s vekom to len gradovalo! Úplne iná liga, ako moji detskí spolužiaci na základnej škole. Tých bavili len vylomeniny, dievčatká, futbalové lopty, telocvikárka keď nemala podprsenku a keksy s nálepkami Kuku Ruku.

Ako šiel čas a my sme dospievali a rozširovali si obzory, sa Ivan rozhodol, že keď skončí strednú, nič ho už v tej krásnej Banánovej republike neudrží. Potom zmaturoval a skutočne odišiel. Odpovedal na maturitnú otázku, zbalil si kufre a zmizol do Amsterdamu. A to sa ešte len rozcestovával.

Nasledovalo Švédsko, Anglicko, Taliansko či rodná zem Rusko. Potom som to už prestal sledovať. Myslím, že si prešiel celý svet, kým ja som sa patlal, aby som mal kompletnú sadu škôl. Ani neviem načo mi to bolo, keď titul sa u nás dá aj kúpiť. Takto ho získala celá naša vláda.

A tu sme na tom pomyselnom začiatku celého dobrodružstva. Ivanova prvá cesta od maturitného stola, ktorá viedla do krajiny veterných mlynov, tulipánov a legálnej marihuany, do Holandska.

Bez zbytočného plánovania, keďže plány sú od slova „plano“, si stopol v Prešove jeden kamión a vystúpil až v Amsterdame. Tam si našiel ubytovanie a začal lanáriť svojich slovenských kamarátov, aby sa k nemu pridali.

Hneď by som vtedy šiel za ním, ale ako si lepšie na tie časy spomína moja mama, ja som sníval o štúdiu na vysokej škole. Asi som si niekde urdel hlavu, no vôbec si na tieto túžby nespomínam. Dobro síce študovať chcel aj sám od seba, ale v škole, kde sa hlásil, to nikoho nezaujímalo.

Po maturite sme teda ostali obaja doma v Prešove. Ja som sa pripravoval na vysokú a Dobro si privyrábal na brigádach. Bolo leto a tak nikto nič neriešil. Vo voľnom čase sme počúvali hudbu a brnkali v skúšobni na nervy.

Na stužkovú slávnosť sme si totiž založili kapelu a aj keď to celé škrípalo, veľmi nás to bavilo. Takto vznikla skupina *Homo Sapiens*, ktorá v to leto podctivo cvičila a čakala na svoj prvý ozajstný koncert. Kým sme ale čakali, niekto nám vykradol

skúšobňu a tým pádom nás rozpustil.

Práve do tej obrovskej tragédie prišla od Ivana pozvánka do Amsterdamu už asi po tretí krát. Ja som nemohol, Dobro už neváhal. Zbalil sa a zmizol ako smrad. Skoro mi vtedy puklo srdce. Mal som vysnívanú rockovú kariéru a zrazu som nemal ani aparatúru a už ani bubeníka.

Ubytovanie zadarmo na squate, legálne ľahké drogy, možnosť spoznať nový svet aj ľudí, naučiť sa jazyky. Nebolo o čom. Keď odišiel, celý týždeň pršalo. Po tom znova vyšlo slnko. Začala mi škola. Tento krát vysoká a ja som mal čo robiť, aby sa mi všetko to nové zmestilo do tak príšerne krátkych dní.

S Dobrom sme si písali. On závidel mne, že budem múdry, a ja jemu viac, že bude skúsený. Už som ale vedel, že mám v Amsterdame spojku. Bolo tak len otázkou času, kedy za ním vybehnem na výlet. Písal o ženách, drogách a rock'n'rolle. O živote na squate, teda v nelegálne obsadenej budove, kde spoločne nažívali s punkáčmi aj anarchistami z celého širého sveta.

Písal aj o tom, ako hral na ulici na gitare a zarábal ťažké mince. A nakoniec aj o tom, ako ho za to hranie na ulici zatkla polícia. Nie, nehral tak zle.

Predstavte si, že hral dokonca dobre, no nemal na to patričné povolenie.

Viete aký neobývateľný by bol svet, ak by si každý mohol brnkáť a pospevovať kade tade po ulici? Kto vie, čo za odrhovačky by poniektorí vytiahli. Už teraz mám dorezané uši a viem, že by to ničomu nepomohlo. Určite by to neprosperovalo ani kultúre ani spoločnosti. Proste zavládol by totálny hudobný chaos a to predsa nikto nechce.

Tato udalosť sa nakoniec ukázala ako zlomová v jeho zahraničnej stáži. Od toho okamihu išlo všetko dole amsterdamskými kanálmi. Zatkli ho na jednu noc lebo nemal doklady a tvrdil, že sa volá Jimi Hedrix. Gitaru mu vzali do zástavy, keď slúbil, že ich prinesie. Samozrejme nepriniesol, keďže nechcel mať zápis v žiadnom registre trestov na svete.

Keď ale nemal gitaru, nemal ani zdroj príjmu. Blížila sa zima a šírili sa fámy o tom, že im chcú zrušiť Squat. Situácia bola napätá a on nechcel za žiadnu cenu ďalšiu opletačku so zákonom. Anarchisti začali strúhať obušky a miešať Molotovové koktejly. Zľakol sa prúseru. Dobro je síce anarchista, ale skôr rodinný typ.

Koncom toho istého roka mi prišiel nový email.

Dobro písal, že sa vracia na Slovensko. Nevydržal tam ani pol roka. Moja spojka v Amsterdame bola eliminovaná. Nevedel som či mám plakať, alebo skákať od radosti. Tešil som sa na Dobru bubeníka, ale bolo mi ľúto, že už sa za ním v lete nepozriem.

Kapitola druhá - Prieskumníci.

Dobro bol už na vianoce toho istého roku doma a všetko bolo zase úplne po starom. Akoby tam nikdy, nikto a nikam neodišiel. Nuda, flákanie sa a chlast bola na dennom poriadku. Ani tú školu, kde by sa skrýl pred alko kamošmi nemal. O našu budúcosť sa nikto veľmi nezaujímal. Dostupná práca bola na nič, keďže naša mladá demokracia rástla ruka v ruke s montážnymi halami. Nič pre scestovaných a ambiciózných.

Neviem či to majú mladí na celom svete rovnako, no našou naväčšou zábavou bolo posedávanie pri pive. Keď som chcel myslieť na niečo iné, mal som vysnívaný Amsterdam. Vedel som, že potrebujem zmenu. Že chcem cestovať a niečo sa naučiť. Že nechcem zapustiť korene tam kde som sa narodil a tvrdiť, že viem všetko aj keď viem, že nič neviem. Ako mojí spoluobčania.

A potom som mal sen. Sedel som v krčme. Veľké piva, malé pálenky, nekončiaca zábava. Akoby som ani nespál. Odporný pajzel. Plechovky miesto popolníkov, záves miesto záchodových dverí. Tak ako sme to mali radi. Apokalypsa v

priamom prenose. Verná kópia najbližšej krčmy pri univerzite. Svetoznámy „Cambridge“. Reálna hrozba a alkohol ako metla ľudstva.

Zrazu niekto kompetentý vypustil zásadnú otázku do pléna. "Pijeme ďalej? Pivečko či poldecák? Mladý pán!? Haló, haló, šup, šup. Vstávame." Nevedel som sa spamätať. Kde to som? Čo je za deň? Zmätený som otvoril oči a mame, ktorá ma akurát budila do školy, som z fleku nadiktoval objednávku. Že si dám i pivo, i pálenku. Trapas!

Toto bol vrchol všetkého. Úplné dno. Vedel som, že ak v tom čertovom kole ostanem, nedopadnem dobre. To bol ten okamih, keď som oživil myšlienku na cestu do Amsterdamu tak, až začala naberať reálne kontúry. Pôjdeme stopom. V lete. A hneď po novom roku som o tom začal premýšľať nahlas pred kamarátmi. Operácia „Zájazd“.

Najprv som to spomenul pred Dobrom. Potom aj pred ostatnými v partii. Chcel som aby sme, teda hlavne ja, mali iné sny, ako tie alkoholické. Chcel som zmenu ako začiatok nového života. Života na cestách, pretože tak som to cítil a vôbec neriešil prečo.

Na jar už sme boli pripravení vycestovať ako väčšia skupina. Konvoj. Nakoniec to nevyšlo. Jedni to

vzdali, keď prišlo na lámanie chleba. Iným sa nezhodoval termín s mojím plánom. A ďalší odišli na vlastnú päšť už na jar s tým, že si tam nájdu prácu a počkajú nás. To boli tí naši prieskumníci.

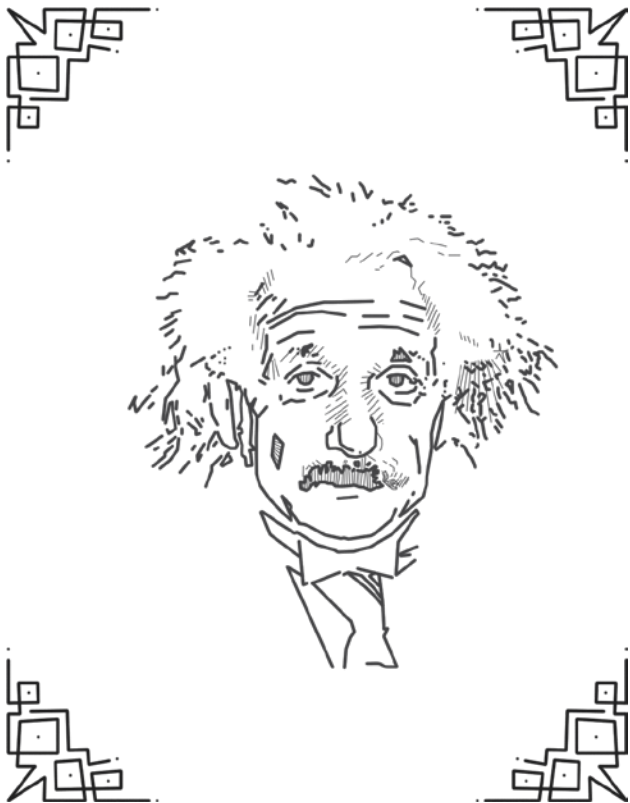
Odišli asi mesiac a pól pred nami. Išli autostopom a prespávali v prírode. Jedli suché vífony a sladkosti, čo si zobrali z domu. Peniaze púšťali len na mladícke experimentovanie s omamnými látkami. Veľa toho neminuli, ale vraj žiadna práca tam pre nich nebola dosť dobrá. Ani sme sa nenazdali a už boli doma.

Od kedy som začal s plánovaním, všetko išlo akosi rýchlejšie. Zima akoby ani nebola aj keď bola tuhá, jar v plnom prúde a blížilo sa leto. Ako to už v bežnom roku bejvávalo. Dnes už je to všetko akési popletené. Dnes je ráno zima, na obed leto a večer jar.

Mne ostávala posledná skúška v škole a Dobro čakal na peniaze za brigády ktoré má úspešne za sebou. Prieskumníci už boli späť a priniesli užitočné rady. Všetko nasvedčovalo tomu, že to dáme a bude to paráda.

Medzičasom som zistil, že na výške mám kamaráta, ktorý každé leto brigáduje v Holandsku. Otvorili sa nám nové možnosti. Bol to chlapík s dlhou

ryšavou bradou. Sľúbil nám pomoc pri hľadaní práce aj ubytovania. Stačilo ak by sme prišli do Noordwijku, čo je mesto pri severnom mori plné kvetinových a zeleninových fariem a on sa vraj o všetko postará. To bola ešte väčšia paráda, ako som si vedel predstaviť.

Kapitola tri - Pred cestou.

Písal sa posledný týždeň pred cestou. Mňa čakala posledná a asi aj najťažšia skúška semestra. Študoval som fyziku.

... viac v Knihe Zájazd, ktorú si môžete kúpiť tu:

www.madeinhome.sk